

Nr 173.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändring i 3 § förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften; given Stockholms slott den 8 mars 1935.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.¹

Härigenom förordnas, att 3 § förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften skall i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

3 §.

I avseende på expeditionernas förseende med stämpel gäller, med de här nedan i 7 § nämnda undantag och med iakttagande av vad i 4 § stadgas om inteckningskontrollstämpel, denna tariff:

	1		2		3		4		5	
	Avd.		Avd.		Avd.		Avd.		Avd.	
	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.

<i>Bevis</i> angående domstols -----										
----- belopp av allenast 2 kronor.										
» från statsdepartement angående undantag från förbud mot utförsel av vara till utrikes ort:										
där värdet av det till utförsel avsedda godset skäligen kan anses överstiga 400 kronor.....									20	
eljest									3	
» rörande anmälan ----- annat näringsyrke	6				6		6			
» varom förmåles i 6 § förordningen angående försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker	2				2					
» rörande tillstånd att innehava -----										
» om registrering av elektrisk anläggning:										
beträffande till anläggningen hörande ledningar för varje påbörjad kilometer linjelängd:										
av högspänningsledning							1			
av lågspänningsledning.....							75			
beträffande till anläggningen hörande understationer, envar räknad för sig, för varje påbörjad kilovoltampere leveransförmåga:										
intill 100 kilovoltampere							25			

¹ Senaste lydelse av 3 §, se 1928: 317 (där förordningen i sin helhet är återgiven) samt 1930: 243, 1931: 169, 1932: 285, 1933: 378 och 1934: 327.

	1		2		3		4		5	
	Avd.		Avd.		Avd.		Avd.		Avd.	
	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.
därutöver för varje påbörjat hundratal kilovoltampère	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—
dock vare lägsta stämpel för varje understation 1 krona.										
<i>Bevis</i> om tillstånd att i riket bruka automobil — — — — — — — i riket bruka eller föra automobil	1	—	—	—	1	—	—	—	—	—
» varom förmåles i 8 § 3 mom. och 22 § 2 mom. civila tjänstepensionsreglementet samt 6 § 3 mom. och 21 § 2 mom. militära tjänstepensionsreglementet							<i>fritt</i>			
» varom förmåles — — — — —										

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1935.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 8 mars 1935.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, *fråga om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften* samt anför därvid:

1. Stämpelavgift vid anmälan om utskänkning av alkoholfria drycker.

Enligt förordningen den 8 maj 1925 (nr 119) angående försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker tillkommer rätt till utskänkning av dylika drycker — utom i vissa undantagsfall — allenast den, som erhållit bevis om tillstånd eller anmälan, varom i 5 och 6 §§ av förordningen sägs. Tillstånd meddelas enligt 5 § av vederbörande länsstyrelse och erfordras i angivna fall, bland annat då länsstyrelse efter framställning av stadsfullmäktige eller kommunalstämma förordnat, att dylik utskänkning inom viss kommun icke får äga rum utan särskilt tillstånd. I övriga fall fordras enligt 6 § blott en skriftlig anmälan, som skall ingivas, i Stockholm hos överståthållarämbetet, i annan stad hos magistraten och på landet hos landsfiskalen. Anmälan skall vara åtföljd av intyg, utvisande sökandens behörighet att idka rörelsen. Obehörig är den som är omyndig eller i konkurstillstånd, så ock den, som icke gjort sig känd för ordentlighet eller icke prövats i övrigt vara lämplig till rörelsens utövande. Har anmälan skett i den ordning nu sagts och föreligger icke hinder av nyss angiven beskaffenhet, skall bevis utfärdas, att anmälan behörigen skett, med angivande varest utskänkningen må begagnas. Över vägran av magistrat eller landsfiskal att meddela bevis kan klagan föras hos länsstyrelsen.

I skrivelse den 16 november 1934 har *riksdagens justitieombudsman*, till den åtgärd Kungl. Maj:t kunde finna framställningen föranleda, för Kungl. Maj:t framlagt spörsmålet om behandlingen i lösen- och stämpelhänseende av ifrågavarande bevis om anmälan enligt 6 § förutnämnda förordning.

Frågan hade hos justitieombudsmannen väckts av en landsfiskal, vilken

framhållit, att olika åsikter rådde beträffande nämnda spörsmål. Sålunda belades dylikt bevis i vissa och måhända flertalet landsfiskalsdistrikt med stämpel såsom »Bevis, annat» med 1 krona, under det att å andra håll stämpelbeläggning skedde såsom för »Bevis rörande anmälan om idkande av handel eller annat näringsyrke» med 6 kronor. I förstnämnda fall uttoges lösen med 1 krona 50 öre, varemot i sistnämnda fall lösen i allmänhet icke torde debiteras. Med åberopande härav anhölle landsfiskalen om justitieombudsmannens utlåtande angående den stämpel- och lösenavgift, som rätteligen borde utgå för expedition av ifrågavarande slag.

Sedan justitieombudsmannen i anledning av denna framställning infordrat utlåtande av *statskontoret*, överlämnade statskontoret med yttrande den 18 oktober 1934 en inom ämbetsverket i utredningssyfte upprättad promemoria.

Under åberopande av denna promemoria anförde statskontoret i sitt yttrande följande:

Den första motsvarigheten till ifrågavarande anmälningsbevis syntes ha varit den i 1 § förordningen den 7 december 1866 angående villkoren för försäljning, till förtäring på stället, av vin, öl, kaffe eller andra icke spirituösa drycker givna bestämmelsen, i vilken det bland annat hette att bevis över gjord anmälan om dylik försäljning skulle meddelas »emot den lösen, som för bevis över ingivna handlingar i allmänhet stadgad är». Denna anvisning hänförde sig tydligen till 1855 års lösenförordnings bestämmelser om lösen för diariibevis. Som vid nämnda tidpunkt i stämpelförordningen icke fanns någon särskild rubrik, motsvarande lösenförordningens »Diariibevis», torde anmälningsbeviset vid stämpelbeläggnings hänförs till rubriken »Alla andra utgående handlingar, ävensom avskrifter». Då enligt vad som framginge av utredningen i de efter 1866 nytillkomna stämpelförordningarna icke företagits någon ändring eller införts någon ny bestämmelse, som kunde leda till att ifrågavarande bevis vid stämpelbeläggnings skulle behandlas på annat sätt än som diariibevis, syntes bevisen enligt den nu gällande stämpelförordningen böra stämpelbeläggas som »Bevis, annat». Beaktas borde dock att genom 1925 års förordning en i viss mån saklig prövning ålagts vederbörande myndighet vid upptagandet av förevarande slag av anmälningar, i det att en undersökning av sökandens personliga kvalifikationer föreskrivits. Bevisen ifråga hade därigenom i viss mån ändrat karaktär. Det skulle därför kunna ifrågasättas, huruvida de numera icke borde stämpelbeläggas enligt andra grunder än tidigare. Som icke i förevarande sammanhang någon ändring vidtagits i stämpelförordningens bestämmelser, förmenade likväl statskontoret att anmälningsbevisen fortfarande borde stämpelbeläggas såsom diariibevis. Det syntes emellertid statskontoret böra tagas under överbägande, huruvida icke den ändringen borde genomföras att ifrågavarande anmälningsbevis i stämpelförordningen uttoges under särskild rubrik, eventuellt med förhöjd stämpelavgift.

Justitieombudsmannen har för sin del funnit sig kunna ansluta sig till den uppfattning i frågan, åt vilken statskontoret i sitt yttrande givit uttryck. Det syntes emellertid vara av vikt att föreskrifterna inom ifrågavarande område vore till sitt innehåll så klara, att de icke kunde av myndigheter, vilka knappast ägde möjligheter till någon mera djupgående undersökning i ämnet, med skäl göras till föremål för skiljaktig tillämpning.

Av hänsyn till den rättssökande allmänheten framstode kravet därå i detta fall så mycket mera befogat som skillnaden mellan stämpelbeloppen bleve avsevärd, om den ena eller den andra tolkningen tillgreps. I likhet med statskontoret funne justitieombudsmannen därför, att det väl kunde ifrågasättas, att stämpelförordningen i nu angivet hänseende förtydligades. Såsom statskontoret anfört torde då ock tagas under omprövning frågan om bevisets art och vilka särskilda föreskrifter ur denna synpunkt kunde vara påkallade beträffande storleken av den stämpel som skulle uttagas. Huruvida i detta sammanhang någon ändring även borde ske med avseende å bestämmelserna i förordningen angående expeditionslösen torde därvid likaledes komma under bedömande.

Departements-
chefen.

Då på sätt framgår av utredningen föreskrifterna i stämpelförordningen kunna giva anledning till viss tvekan, när det gäller att bedöma frågan under vilken rubrik man har att hänföra bevis om anmälan enligt 6 § förordningen den 8 maj 1925 angående försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker, vill jag — såsom statskontoret och jämväl justitieombudsmannen ifrågasatt — förorda, att ifrågavarande bevis om anmälan upptagas i stämpelförordningen under särskild rubrik. Enär utfärdandet av dylikt bevis, på sätt framhållits, numera föregås icke blott av en formell granskning av ansökningen utan även av en saklig prövning av sökandens kvalifikationer samt beviset på grund därav fått annan karaktär än ett enkelt bevis om ansökans ingivande, synes det vara befogat att bestämma den för beviset utgående stämpelavgiften till ett något högre belopp än den för »Diarii-bevis» (»Bevis, annat») stadgade stämpelavgiften å 1 krona. Ett belopp av 2 kronor synes vara skäligt. Det kan i detta sammanhang erinras därom, att i de fall, då särskilt tillstånd kräves för utskänkning av alkoholfria drycker, stämpel å tillståndsbeviset utgår med 6 kronor.

Beträffande den för ifrågavarande bevis om anmälan utgående expeditionslösen är det enligt min mening klart, att bevisen skola hänföras till »Bevis, annat» samt således debiteras en lösenavgift å 1 krona 50 öre, då de utfärdas särskilt. Tillräcklig anledning synes mig icke föreligga att upptaga anmälningsbevisen under särskild rubrik i expeditionslösenförordningen eller att höja lösenavgiften för desamma.

2. Stämpelavgift för bevis om registrering av elektrisk anläggning.

Genom lagen den 22 juni 1920 (nr 474) med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m. har möjlighet beretts ägare av anläggning för alstrande och tillgodogörande av elektrisk kraft för belysning, drivkraft eller annat dylikt ändamål (starkströmsanläggning) att få till anläggningen hörande och av honom

ägda ledningar och understationer registrerade å anläggningens huvudstation. Huvudsyftet med lagen var dels att bereda anläggningsägarna ökade belåningsmöjligheter beträffande anläggningarna dels ock att lämna köpare av elektrisk kraft rätt till in-teckning av avtal om upplåtelse av dylik kraft i hela den å huvudstationen registrerade anläggningen. Prövning av ansökningar om registrering skall verkställas av kommerskollegium.

Registreringsbevis av ifrågavarande slag stämpelbelades till en början såsom »Bevis, annat» med 2 kronor. Genom förordning den 12 juni 1925 (nr 256) infördes emellertid »Bevis om registrering av elektrisk anläggning» såsom särskild rubrik i stämpelförordningen. Stämpelavgiften fastställdes därvid beträffande till anläggningen hörande ledningar för varje påbörjad kilometer av högspänningsledning 1 krona och av lågspänningsledning 75 öre samt beträffande till anläggningen hörande understationer för varje påbörjad kilovoltampère leveransförmåga, envar understation räknad för sig, 25 öre, dock att lägsta stämpel för varje understation skulle utgöra 1 krona. Højningen av stämpelavgiften, som trädde i kraft den 1 juli 1925, motiverades därmed, att de, som anlidade statliga organ i syfte att ernå en särskild förmån av rättslig art, borde bidraga till täckandet av statsverkets därmed förenade kostnader. I samband därmed ställdes avgiftens storlek i förhållande till den registrerade anläggningens omfattning, värde och ekonomiska bärkraft. — Registreringsbevisen äro sedan den 1 juli 1925 befriade från lösenavgift.

I skrivelse den 15 augusti 1934 till Kungl. Maj:t har *kommerskollegium* anfört:

Registrering enligt 1920 års lag hade huvudsakligen begagnats av distributionsföretag på landsbygden i syfte att förskaffa sig länesäkerhet, och hittills hade 306 registreringar verkställts. Vid detta slag av anläggningar inginge i registreringen förutom själva ledningarna ett antal understationer (transformatorer), vanligen av ganska obetydlig storlek, exempelvis med en leveransförmåga av 5, 10, 20 kilovoltampère. Med gällande avgifter hade den totala stämpeln för dylika registreringar i genomsnitt utgjort något eller några hundratal kronor.

Emellertid hade efter hand framkommit önskemål att kunna verkställa registrering av långt större anläggningar till säkerställande av kraftavtal för betydande leveranser från enskilda företag exempelvis till statens järnvägar. Ett väsentligt hinder därför utgjorde dock de höga stämpelavgifter, som skulle utgå för därvid ifrågakommande understationer å många tusental kilovoltampère.

Kollegium ansåge för sin del angeläget att detta hinder för utnyttjande av de möjligheter lagen medgäve undanröjdes genom fastställande, utöver nu gällande minimibelopp, jämväl av ett maximibelopp för stämpelavgiften för varje understation. Såsom skälig gräns därför ansåge kollegium ett belopp av 25 kronor, motsvarande enligt gällande taxa stämpeln för en station å 100 kilovoltampère.

Kommerskollegium hemställde fördenskull att förslag måtte föreläggas riksdagen om ändring av stämpelförordningen i omförmält avseende. .

Av en inom ämbetsverket sedermera upprättad promemoria inhämtas, bland annat, att från den 1 juli 1925 till den 26 oktober 1934 verkställts 161 registreringar av elektriska anläggningar med tillhoppa 4,407 kilometer högspänningsledning, 4,508 kilometer lågspänningsledning och 1,943 understationer. För bevis om dessa registreringar hade guldits stämpel med tillhoppa 17,280 kronor. Därav uppginge den för understationer utgående stämpeln till 9,492 kronor, utgörande i medeltal 4 kronor 90 öre för varje station; endast vid 3 av registreringarna hade stämpelavgiften per understation överstigit 25 kronor. Skulle stämpel hava utgått enligt den tidigare taxan, 3 kronor 50 öre, för varje registrering (1 krona 50 öre till stämpel överförd avgift enligt expeditionslösenförordningen och 2 kronor stämpelavgift enligt stämpelförordningen), hade influtit allenast 563 kronor 50 öre. Den år 1925 vidtagna höjningen av stämpelavgiften hade sålunda — anföres i promemorian — dittills tillfört statsverket 16,716 kronor 50 öre, vilket vore avsevärt mer än kostnaden för dessa ärendens behandling.

Statskontoret har efter remiss avgivit följande yttrande över framställningen:

Redan vid tillkomsten av ifrågasatt bestämmelser hade statskontoret ställt sig tveksamt till den ifrågasatta höjningen av stämpelavgifterna. I sitt utlåtande över kommerskollegii den 13 mars 1925 därutinnan avgivna förslag hade sålunda statskontoret framhållit, att det kunde befaras, att genom den föreslagna åtgärden begagnandet av registreringsförfarandet skulle komma att motverkas. Sedan det nu visat sig, att dessa farhågor besannats, hade statskontoret icke något att erinra mot en modifiering av de i förevarande avseende gällande bestämmelserna.

Kommerskollegii förslag, enligt vilket en maximering av stämpelavgiften för varje understation skulle införas, därvid kollegium såsom gräns tänkt sig ett belopp av 25 kronor, enligt gällande taxa motsvarande stämpeln för en station å 100 kilovoltampère, förefölle emellertid statskontoret ej fullt lyckligt, då därigenom de större anläggningarna syntes erhålla en alltför betydande lindring i stämpelskatten.

För att ernå en bättre avvägning ville statskontoret ifrågasätta, att de nuvarande bestämmelserna bibehölls oförändrade ifråga om understationer med en strömkapacitet t. o. m. 100 kilovoltampère men att stämpelavgiften för varje fullt hundratal kilovoltampère därutöver bestämdes till 1 krona.

Nedanstående uppställning utvisade de stämpelbelopp, som vid tillämpning av dessa regler skulle komma att utgå för understationer med nedan angivna strömleveransförmåga:

50 kilovoltampère	kronor	12: 50
100	»	»	25: —
200	»	»	26: —
500	»	»	29: —
1,000	»	»	34: —
2,000	»	»	44: —
5,000	»	»	74: —
10,000	»	»	124: —
30,000	»	»	324: —
etc.			

Anledning att vidtaga ändring ifråga om den efter linjelängden utgående avgiften syntes statskontoret icke föreligga.

Av utredningen synes framgå, att för större elektriska anläggningar, vilkas understationer hava hög leveransförmåga, en ur flera synpunkter önskvärd registrering försvårats eller omöjliggjorts till följd av den höga stämpelavgiften i dylika fall. En sänkning av avgiften torde därför vara påkallad, så mycket mera som det icke varit avsett, att avgiften skulle tillföra statsverket inkomster utöver kostnaderna för registreringsförfarandet. Av skäl som statskontoret i sitt yttrande anfört kan jag dock icke tillstyrka den av kommerskollegium föreslagna maximeringen av stämpelavgiften för varje understation till 25 kronor, motsvarande vad som nu utgår vid en leveransförmåga av 100 kilovoltampère. Jag kan däremot ansluta mig till statskontorets förslag, att avgift uttages efter nuvarande grunder upptill 100 kilovoltampère men med endast 1 krona för varje överskjutande påbörjat hundratal kilovoltampère. I enlighet härmed torde stämpelförordningen böra ändras.

Departements-
chefen.

3. Stämpelavgift för bevis angående undantag från förbud mot utförsel av vara till utrikes ort.

I kungörelsen den 26 september 1919 (nr 614) stadgas — med ändring av vad förordningen den 7 december 1883 angående expeditionslösen innehåller däremot stridande — bland annat, att lösen skall erläggas för bevis, som från vederbörande statsdepartement utfärdas angående Kungl. Maj:ts beslut i anledning av ansökning om undantag från förbud mot utförsel av vara till utrikes ort, med 20 kronor eller, där värdet av det gods ansökningen avsåge skäligen ej kan anses överstiga 400 kronor, med 3 kronor.

Kungl. Maj:ts beslut i ifrågavarande ansökningsärenden expedieras inom handelsdepartementet i form av särskilda utförselbevis, undertecknade av därtill förordnad tjänsteman inom departementet. Bevisen förses med stämpelavgift av 2 kronor (enligt rubriken »Bevis, annat» i 3 § stämpelförordningen) samt lösen enligt 1919 års kungörelse. Denna lösen, 20 kronor eller 3 kronor, har tidigare tillgodoförts statsverket genom insättning å handelsdepartementets giroräkning i riksbanken. Genom beslut den 27 oktober 1933 förordnade emellertid Kungl. Maj:t, att å sådan i handelsdepartementet utfärdad expedition, för vilken lösen enligt nyssnämnda kungörelse utginge, från och med den 1 november 1933 lösen ej skulle debiteras samt att expeditionen i stället jämlikt § 5 förordningen angående expeditionslösen och 3 § stämpelförordningen skulle förses utöver eljest utgående stämpelavgift med stämpel till belopp, motsvarande den ifrågavarande lösen.

Enligt ordalydelsen har 1919 års kungörelse endast avseende å bevis, som från statsdepartementen utfärdas om Kungl. Maj:ts beslut i utförselärenden. Andra bevis från statsdepartementen i dylika ärenden torde vid kungörelsens tillkomst icke ha förekommit.

Emellertid meddelas numera bevis om undantag från utförselförbud även i viss utsträckning av chefen för handelsdepartementet jämlikt särskilda Kungl. Maj:ts bemyndiganden. Sålunda har chefen för handelsdepartementet i samband med för vissa bolag meddelade generella licenser erhållit bemyndigande att själv eller genom särskilt utsedd tjänsteman inom departementet verkställa granskning av från bolagen gjorda ansökningar om export, vilka handlingar, därest export medgives, förses med påteckning, att hinder för export icke möter inom viss angiven tid. Vidare har chefen för handelsdepartementet den 29 september 1933 bemyndigats att beträffande skjutvapen för jakt- eller tävlingsändamål medgiva undantag från utförselförbud.

I båda dessa fall, där fråga icke är om Kungl. Maj:ts beslut i utförselärende, utan om *departementschefens*, tillämpas de allmänna reglerna om bevisets förseende med stämpel enligt resp. stämpel- och expeditionslösenförordningarna. Tillstånd grundade å de generella licenserna förses med stämpel 4 kronor (stämpel enligt stämpelförordningen för »Bevis, annat» 2 kronor samt till stämpel överförd lösen 2 kronor enligt expeditionslösenförordningens rubrik »Bevis, annat, tecknat å företedd handling»). Bevis, utfärdade med stöd av det åt departementschefen givna bemyndigandet den 29 september 1933, förses med stämpel 5 kronor (stämpel 2 kronor enligt stämpelförordningen och till stämpel överförd lösen 3 kronor enligt expeditionslösenförordningens rubrik »Bevis, annat, då det särskilt utfärdas»).

Något skäl att behandla bevis om undantag från utförselförbud olika beroende på om Kungl. Maj:t eller departementschefen meddelat undantaget torde icke finnas. I båda fallen sker expedieringen av vederbörande beslut på så sätt, att därtill förordnad tjänsteman inom departementet undertecknar beviset ifråga. Särskilt beträffande påteckningarna enligt de generella licenserna, som till övervägande antalet avse utförsel av varor, överstigande 400 kronors värde, och där kostnaderna för utförseltillståndet regelmässigt icke uppgå till annat än högst obetydlig del av varans värde, synas ur enhetlighetens synpunkt starka skäl tala för en behandling i avgiftsavsäende likartad den, som gäller för bevis om Kungl. Maj:ts beslut. Med nu gällande bestämmelser har ett och samma bolag, då fråga varit om utförsel till land, upptaget å den generella licensen, allenast behövt för departementschefens medgivande erlægga lösen- och stämpelavgift med 4 kronor, oavsett varornas värde, under det att vid export till land, som icke omfattas av den generella licensen, bolaget för Kungl. Maj:ts beslut alltefter värdet å de till utförsel avsedda varorna fått erlægga 22 kronor, resp. 5 kronor i lösen och stämpel.

När det gäller att undanröja denna bristande enhetlighet, synes man kunna förfara på två sätt. Antingen införes i tariffen i § 3 *expeditionslösenförordningen* bestämmelse om att för bevis, vilka från statsdepartement utfärdas om undantag från förbud mot utförsel av vara till utrikes ort, erlägges lösen, där värdet av det till utförsel avsedda godset skäligen kan anses överstiga 400 kronor, med 20 kronor men eljest med 3 kronor. Stäm-

pel å bevisen enligt stämpelförordningen skulle då fortfarande erläggas med 2 kronor. Eller också överföras beloppen 20, resp. 3 kronor till stämpel direkt genom intagande av ifrågavarande bevis under särskild rubrik av lydelse, som nyss sagts, i 3 § *stämpelförordningen*; lösen skulle i så fall utgå enligt expeditionslösenförordningen med 2 kronor, om beviset tecknas å företedd handling, eller 3 kronor, om det utfärdas särskilt (i bägge fallen som »Bevis, annat»; jämväl denna lösen redovisas på grund av stadgandet i § 5 expeditionslösenförordningen såsom stämpel).

Det senare alternativet synes mig vara att föredraga framför allt av det skäl, att då fråga här endast är om expeditioner från statsdepartementen, ett införande i 3 § expeditionslösenförordningen av ifrågasatt rubrik, avseende allenast avdelning 5 i tariffen, skulle te sig egendomligt; lösen i egentlig mening skulle ju i intet fall komma att utgå. Rubrik, vars tillämpning inskränkts till nämnda avdelning, finnes heller icke för närvarande i expeditionslösenförordningen. Jag föreslår fördenskull, att rubrik av den lydelse nyss antytts införes i stämpelförordningen. Om detta förslag genomföres, synes 1919 års kungörelse böra upphävas i sin helhet, då dess bestämmelser i den mån de ej av mig berörts hänföra sig till författningar, vilka upphört att gälla eller eljest äro överflödiga.

4. Stämpelfrihet för bevis om beviljad pension m. m.

Genom förordning den 22 juni 1934 (nr 327) infördes i 3 § stämpelförordningen föreskrift därom, att bevis, varom förmäles i 8 § 3 mom. och 22 § 2 mom. civila tjänstepensionsreglementet, skola vara fria från stämpel. Av sistnämnda båda författningsrum innehåller det förra, att då pension beviljas skall den pensionsberättigade erhålla skriftligt bevis därom, samt det senare, att tjänsteman skall erhålla skriftligt bevis över honom vid avgång ur statens tjänst tillkommande rätt till uppskjuten livränta.

Förut denna dag har Kungl. Maj:t beslutat förelägga riksdagen proposition med förslag till reglemente angående tjänstepension för befattningshavare vid försvarsväsendet (militära tjänstepensionsreglementet). Förslaget innehåller i 6 § 3 mom. och 21 § 2 mom. bestämmelser om skriftliga bevis av samma innehåll som de nyss angivna. Då även dessa bevis uppenbarligen böra vara fria från stämpel, torde härav betingad ändring i 3 § stämpelförordningen böra vidtagas. Till frågan om motsvarande ändring i expeditionslösenförordningen torde jag senare få återkomma.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att inem finansdepartementet upprättat förslag till *förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften* måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Kungl. Maj:ts proposition nr 173.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avläsas till riksdagen.

Ur protokollet:

Kurt Björklund.